

Em repeteixo, no ho puc pas negar, però és que el món, tripulat per l'home, no para de causar sorpreses. Sense donar-nos ni una mica de treva, quan tot just provàvem de respirar a fons a causa de la distinció Est-Oest, els àrabs s'exciten i organitzen un número de terror, de gran espectacle. Amb l'agreujaent que és impossible d'evitar la sensació que els països occidentals més pròspers i algun d'oriental que també es pot qualificar de benestant, han rebut amb una satisfacció mal dissimulada l'amenaça de guerra santa islàmica. Si hem d'ésser francs, la famosa societat de consum havia iniciat un declivi i no comptava amb prou pretextos per tapar esclatxes, es veia abocada a la bancarrota. Una era de pau amb perspectives de durada hauria estat fatal per a alguns negocis tenebrosos, per a algunes accions de govern corruptes o desafortunades, pel conreu, producció i tràfic de mercaderies que són alhora un perill i una vergonya col·lectius.

Les notícies se succeeixen amb una certa precipitació i sembla que no les mediten prou, com si no hi hagués temps de polir-les. Per exemple: en un mateix dia, Saddam Hussein va afirmar que té cinc milions de soldats disposats a combatre i, coincidint en el temps, un portaveu de la Casa Blanca va fer públic que la presència militar dels EUA al golf Pèrsic els representa un cost de 6.000 milions de dòlars. Em permeto de fer memòria que la CIA no va amagar que preparava un pla per fer caure el president de l'Iraq. Si tot això és cert i les xifres són exactes, resultaria que el govern ame-

el davantal de pere calders

Hi ha mals que no vénen per bé

ricà, amb el que porta gastat en l'aventura, podia haver ofert a cada soldat iraquia un premi substanciós a canvi de desertar. Una temptació fortíssima per a una gent que la passa més aviat magra! Sense comptar amb una possibilitat encara més diabòlica i dins la més pura tradició del *western*: repartir profusament cartells amb l'efigie de Saddam Hussein i l'oferta d'una recompensa de 6.000 milions de dòlars a qui lliurés el bel·licós president àrab, viu o mort, a les autoritats americanes o similars. Si es tenen en compte les febleses de la carn, no és gens arriscat de creure que s'hauria produït una mobilització general i espontània, sense necessitat d'uniformes, ni avions, ni vaixells ni coets. Qui sap si a hores d'ara, Saddam Hussein ja estaria fent companyia a l'ex-president Noriega, es trobi on es trobi el distingit polític panameny. O fent malves, que també podria ésser.

D'altra banda, es detecta un fenomen ben singular: els responsables d'algunes economies estatals parlen d'una recessió imminnent, i sembla que ho facin hipòcritament alligits, com si s'haguessin tret un pes del damunt. Els pressupostos restrictius que feien de mal justificar, les explicacions difícils de donar, els impostos exagerats, algun escàndol incòmode i una colla de destorbs més han perdut

protagonisme. Notícies tan estimulants com ho és que les reserves estatals hagin crescut en 377,5 milions de dòlars (uns 37.000 milions de pessetes) durant el propposat mes d'agost, queden a segon terme, ocupen poc més d'un octau de plana als diaris, amb titulars de lletra de mida discreta. En canvi, la informació sobre el conflicte del Golf i les seves conseqüències és l'estrella a la premsa, la ràdio i la televisió. No se'ns estalvia cap detall pel que fa a les desgràcies que ens amenacen i les que ens baldaran irremeiablement, passi el que passi, tant si s'arriba a una solució diplomàtica com si esclata la guerra. Ens asseguruen que el mal ja està fet i que, en cap cas, les coses "no tornaran a ésser com abans". I aquí es fa difícil d'evitar una pregunta torbadora: ¿estaven prou bé, les coses, "abans"? ¿No n'hi havia unes quantes susceptibles de millora?

El fet de la gasolina és revelador. El seu preu repercuteix fatalment sobre el cost de la vida i acabem de viure una etapa desconcertant, amb l'aplicació d'uns augments periòdics, a data fixa, tot advertint-nos d'una manera implacable que l'encariment no és degut al conflicte del golf Pèrsic, sinó que prové de circumstàncies anteriors. De quines? ¿De quan el dòlar tenia una baixa cotització respecte a la pesseta i el preu del barril de petroli s'havia moderat? En tot cas, no s'obliden mai de dir-nos que els efectes de la crisi per la invasió de Kuwait ens les faran patir així que puguin.

Pere Calders